ISSN 0132-4462.
№ 5 2006
ТРАВЕНЬ

перець

Володимир АДАМОВИЧ

Іван САВЛЮК

— От негідниця бабка, недоліпила...

Вадим СИМИНОГА

Олександр МІХНУШЕВ (тема Миколи Левицького)

— Шановні, оскільки ми не встигаємо придумувати, на що ще можна підвищити тарифи, пропоную створити в нашому уряді Міністерство підвищення цін.

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Дехто з вас передплатив наш журнал лише на шість місяців. Аби одержувати «Перець» і в другому півріччі не забудьте продовжити передплату.

Передплатна ціна на: 6 місяців — 13 грн. 08 коп.
5 місяців — 10 грн. 90 коп.
3 місяці — 6 грн. 54 коп.

Будьте з «Перцем»!.

ІАП
ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

ЩО ХОЧЕМО, ТЕ Й ДРУКУЄМО

У Вінниці затримано трьох хлопців, двоє з них ще школярі, які самі друкували фальшиві купюри із зображенням Богдана Хмельницького. «П'ятірки» вони виготовляли за допомогою комп'ютерної техніки і реалізовували на базарах. А житомирські автоінспектори виявили водія маршрутки з посвідченням, яке теж було «намальоване» на кольоровому принтері.

ЧИ КВАКАТИМУТЬ ЖАБИ?

Закарпатська область. (Кор. ІАП). Щороку жителі смт Тур'ї-Ремети відловлюють більше 30 тисяч жаб, щоб продати за кордон їхні задні лапки. Скупщики дають за кілограм від 50 до 100 гривень. Для кілограма стегенець треба впіймати як мінімум 60 квакусь. «Якщо з таким «розмахом» нищитимуть жаб і надалі,— бідкаються в Держуправлінні екології в Закарпатській області,— то незабаром тут взагалі не почуєш їхнього квакання. І це при тому, що штраф за одну жабу може сягати аж 180 грн.».

«МІЛІЦЕЙСЬКУ» ФОРМУ — САНТЕХНІКАМ!

Департамент ДАІ МВС України стурбований тим, що на наших автошляхах активізували діяльність так звані екологічні патрулі, які використовують форму, схожу на міліцейську. Більше того, вони зупиняють водіїв жезлом, що нагадує жезл автоінспекторів, змушують проходити контроль транспортних засобів і стягують штрафи. Департамент роз'яснює, що зупиняти водіїв мають право лише працівники міліції.

А у штаб-квартирі ІАП йде жваве обговорення: що буде, коли у «міліцейську» форму одягнуть електриків, кондукторів, сантехніків...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хтось пустив плітку, що я сексуальний маніяк! Тепер від жінок не можу відбитися. Порятуйте!

Микола ПАСІЧНИК

Не дорікайте

Роздум футбольного уболівальника

Не заводьте, добрі люди,
Ви лихої мови
Про отих, у кого грошей,—
Як в мішку полови.
Наших справних олігархів
Поважати треба,
І не зичити їм, славним,
У клітинку неба.
Їм, гарненьким, як линочки,
Побажати варто
Сотню літ, а то ще й з гаком,
Жити без інфаркту.
Щоб їх, рідних, податкові
Спеки не сушили;
Щоб у «тіні» процвітали,
Набирались сили.
Бо ж от вони, слава Богу,
Їсти в нас не просять,
А нам цілі оберемки

Вадим СИМИНОГА

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

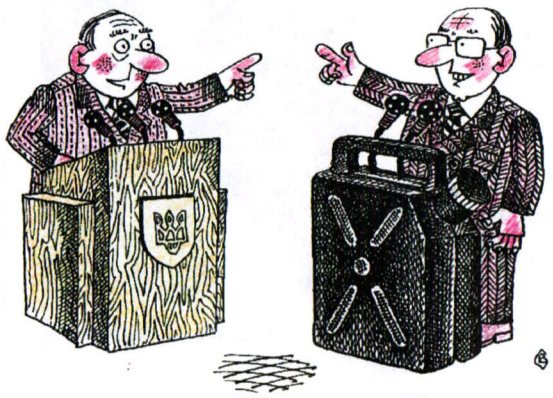

Олексій КОХАН

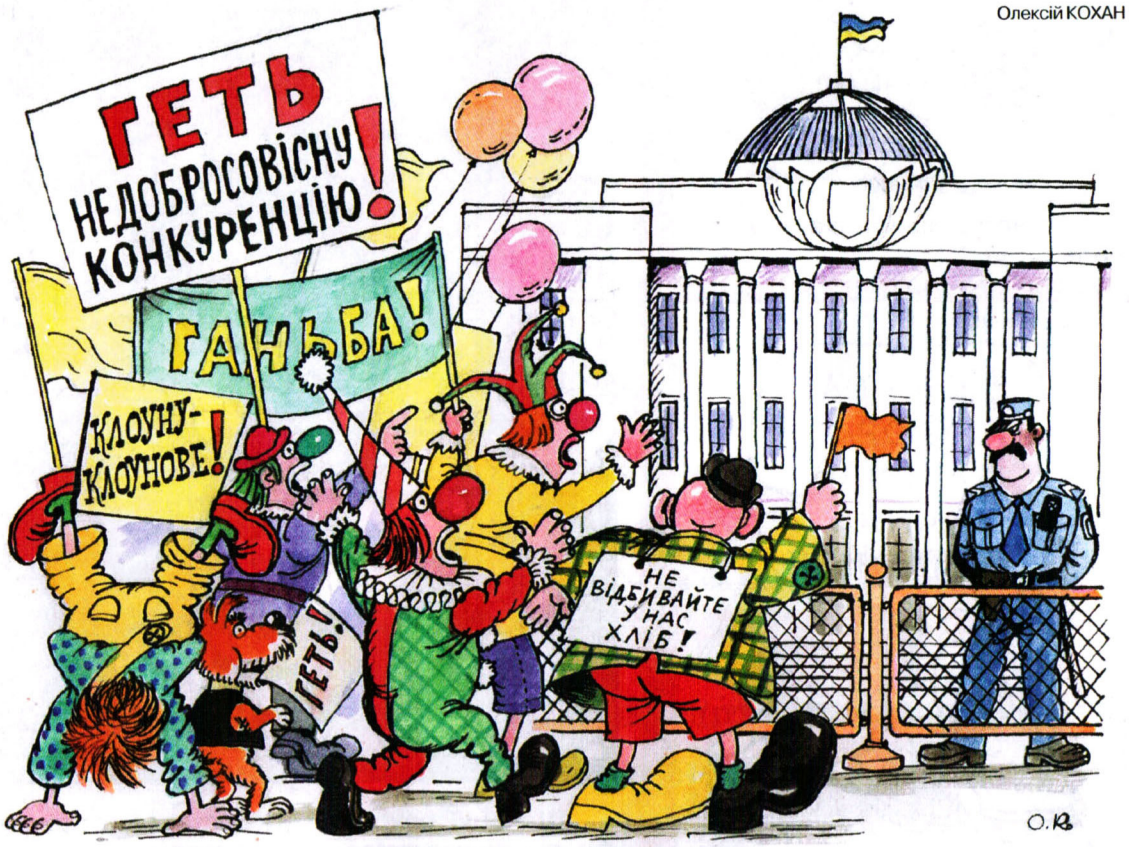

Вітаємо!

Дружній шарж Володимира СОЛОНЬКА.

Нашого літературного працівника Раїсу ГЕРАСИМЧУК — із ювілеєм!

Із нагоди пам'ятної дати
Хочем іменинниці сказати:
Вічнимо, Раїсо, наша Раю,
На гаразди щедрого врожаю;
Хай тобі підморгує Фортуна;
Будь міцна здоров'ям,
духом — юна;
Хай твої вивершуються плани!

Перець,
Перченя,
одноперчани.

Олексій КОХАН

Радощів приносять.
Щоб не бути голослівним,
Ось мої резони:
В нас прихильників футболу
Нині є мільйони.
Всі вони уболівають
За свої команди,
Репетують на трибунах,
Що аж видно гланди;
Стадіон вирує, свище,
Скаче, дме у труби...
А скажіть-но: де в країні
Найсильніші клуби?

Тут і думати не треба
Довго над одвітом —
Там, де сильні олігархи
Крутять тихо світом.
Он «Шахтар» цвіте в Донецьку,
В Києві — «Динамо»,
І «Дніпро» з Дніпропетровська
Грає непогано...
Дуже жаль мені, шановні,
Що в подільському краї
Своїх путніх олігархів
Досі ще немає.
От якби такий знайшовся

В годину щасливу,
Він би зразу ж ощасливив
Нас і нашу «Ниву».
Тут були б свої шевченки,
Бекхеми, зідани,
На трибунах стадіону
Шаленіли б фани...
Що й казати, дуже прикро,
Що у нашім краї
Досі путніх олігархів,
На біду, немає.

м. Липовець на Вінничині.

СМІШИНКИ

Якесь цабе?

Автоінспектор до водія:
— Куди ви їдете? Ви ж бачите, що червоне світло?
— Я дальтонік.
— Хто? Хто?
— Дальтонік...
— Тоді їдьте.

Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

Доброволець

— Алло, це військкомат?
— Так точно!
— Ви можете мене взяти до війська?
— Можемо! А звідки ви дзвоните?
— Як — «звідки»? З тюряги...

Віталій ТРИДУБ.
смт Криве Озеро.

Так, нічого

Дзвоник у квартирі.
— Хто там?
— Скажіть, будь ласка, ви весь час буваєте вдома?
— Так, а що?
— Та так, нічого... Соціологічне опитування.

Поінформований

— Петре, ти газети читаєш, телевізор дивишся?
— Звичайно. А інакше звідки б я знав, що у нас таке щасливе життя?

Іван МЕЛЬНИК.
м. Сміла Черкаської області.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

ІРОНІЗМИ

❋ *Можна бути молодим все життя, якщо не дивитися у дзеркало.*

❋ *У нас є все, та не для всіх.*

Юрій РИБНИКОВ.

❋ *Золоту не загрожує бронзовіння.*

❋ *Метою і смислом життя є саме життя.*

Богдан ЧЕПУРКО.

❋ *У політиці теж можна бути чесним. Тільки недовго.*

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

❋ *Одні хочуть дожити до глибокої старості, інші – до повної компенсації трудових заощаджень.*

Ігор БІДЮК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Що я тут роблю? Як і всі, відпочиваю.

ШТАТНИЙ КОМАР

Дубняк пожежею зненацька
охопило.
Гектарів з п'ять згоріло.
Зібрав звіроту всю Ведмідь
І загорлав:
— Ану скажіть,
Хто подавати мав сигнали,
Щоб ми дерева рятували?

То в холод кида всіх,
то в жар.
Ведмідь лютує:
— Хто за штатом
Мав про біду оповіщати?!!
— Та я ж-ж-ж... та я ж-ж-ж-ж...
— Озвавсь Комар. —
Я ж-ж-ж так гудів,
я так старався,
Але ніхто не прокидався...

* * *

Отож і спробуй ділу дати лад
Там, де такий добрали штат!

В СІМ'Ї САТИРИКА

— Я вже падаю із ніг,
Чуєш, чоловіче!
Ти б хоч трохи допоміг! —
З кухні жінка кличе. —
Нарубав би, може, дров,
Он лежить сокира.

— Добре, жінко, поможу,
Лиш скінчу сатиру.
А пишу сатиру цю
Я про всяких волоцюг,
Що жінкам лиш на словах
Помагать охочі...
Ну, чого стовбичиш тут,
Витріщила очі?

ГОТОВІ ОБІЙМИ

Зітхали,
нудились Лещата:
— Кого б іще
в обійми взяти?

ТРИМАТИ ЯЗИК ЗА ЗУБАМИ

— Плещете, шановна,
Язиком багато.
За зубами слід би
Язика тримати!
— Я й сама це знаю,
Та зубів не маю.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Коротко кажучи

✓ *Різновид кризи верхів: високопосадовці вилітають у трубу.*

✓ *Хамська влада і живе хамодостатньо.*

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я на Сумщині.

✓ *Перекоти-правове-поле.*

✓ *Не роби так, як «Ми», тим паче — «Не так»!*

✓ *Скільки хороших ідей народжуються недоношеними!*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ Рівненської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

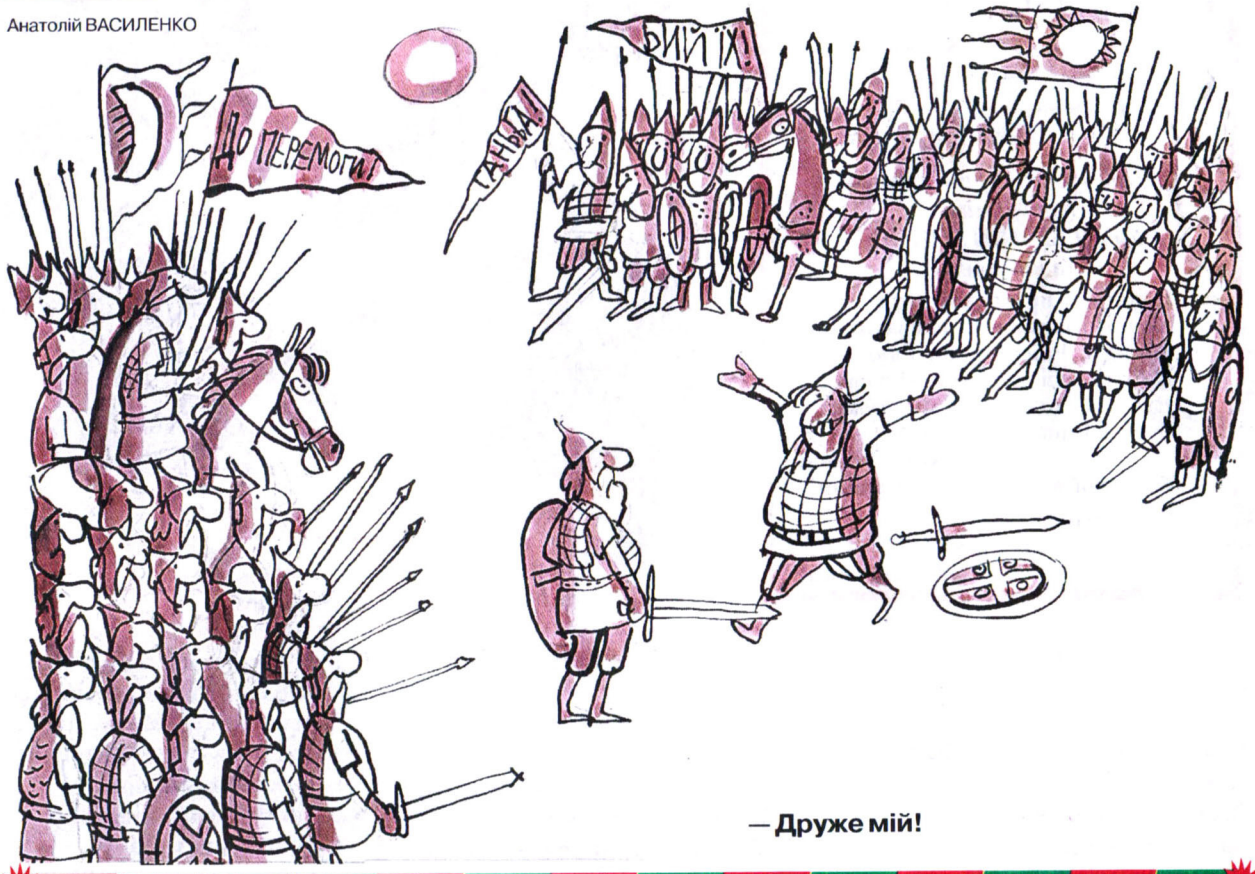

— Друже мій!

Друже Перче!

Прочитав у газеті, що керівництво «Укрзалізниці» планує у ціну залізничних квитків внести і вартість обіду, яким годуватимуть під час поїздки. Мовляв, усе буде так, як на літаках.

Але ж літаки літають здебільшого вдень, а поїзди курсують здебільшого вночі. Наїдатися ж на ніч не рекомендується. Може, на це і розраховують залізничники: їв не їв, а гроші заплатив.

Цікаво, а чи автоперевізники і керівники метро не збираються теж вдатися до таких новацій? Уявляєш, забігає пасажир у вагон електрички, а йому тарілку борщу в руки: «Їжте пошвидше, бо наступна станція кінцева».

Володимир ДЕМЧЕНКО.
м. Харків.

Олексій КОХАН

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Валерія Сингаївського)

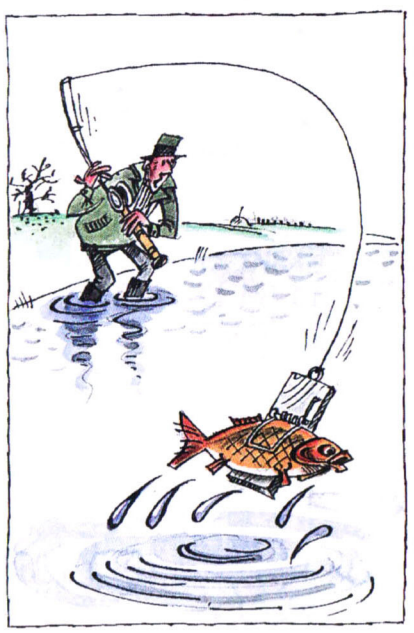

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Марно Амур старається, цей любить лише риболовлю!..

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Газована вода дорожча за молоко... Може, і його газувати?

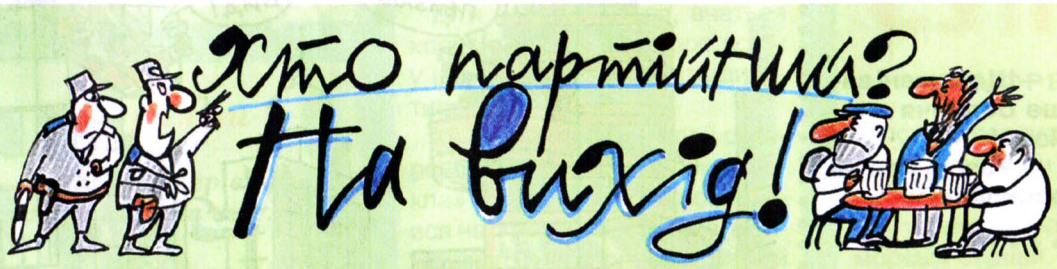

ГУМОРЕСКА

Біля кафе «Чарочка» наряд міліції побачив у калюжі якийсь документ. Як виявилось — квиток члена ліберально-республіканської партії.

Фотокартка розкисла, але букви читалися.

Стражі порядку про всяк випадок зайшли до питного закладу.

— Хто тут із вас ліберал-республіканець? — гримнули з порога.

Ніхто з присутніх і бровою не повів.

Старший наряду перепитав голосніше.

Половині все-таки дійшла нецензурна лайка. Дехто перезирнувся, шукаючи каламутними очима клятого ліберала з республіканцем, через котрих непрохані гості порушили ідилію інтелектуального спілкування. Друга половина продовжувала перебувати у стані ейфорії.

Сержант витяг пістолет і грюкнув ним по столу.

— Імбецили, хіба до стінки звертаюсь? Хто з вас партійний?

Аргумент був вагомим. За всіх озвався найближчий релаксант.

— Шефе, не бачиш: інтелігенти відпочивають, а не політичні балакуни.

— Ми не комуніста шукаємо, а ліберал-республіканця.

— Почалися репресії,— хтось буркнув біля стійки.

— Ач, а комуністів не чіпають. Мабуть, повернулися у нашому місті до влади,— вторив йому біля стіни якийсь із кухлем пива. — Ти не пам'ятаєш, хто у нас на виборах переміг?

— Дожилися. А де ж демократія, за яку кров проливали на барикадах?! — розірвав сорочку на грудях закудланий алкаш. — Стріляйте, гаспидські душі! Усіх не перестріляєте!

З диму виплив скінхед із замусоленою склянкою у руці.

— А як бути соціал-демократам і новодемократам?

Міліціонер розкрив мокрий партквиток.

— Шушукало Сергій Петрович є?! — крикнув, як на плацу.

— Догрався,— перехрестився той, що біля стійки.

— А все політика. Хто його тягнув у ту партію? Ніхто. Мабуть, записався, бо платили за пікетування і мітингування. А нашому брату що тре? Аби було на сто грам із причепом. Ото й зазіхнув на халяву, — філософствував алкаш із татуюванням на грудях «Буду падлом, але ні перед ким не прогнуся!»

Шушукало не обізвався, зате з-під столу якесь кривороте мурло прошепотіло:

— Якщо запишуся у вашу партію, скільки заплатите?

Наряд міліції вийшов.

— Як же не підфортило чуваку. Не в ту партію влип.

— І не кажи, Стьопо. Загребуть і не похмелиться.

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

Думки, думки...

Податківець:

— Я сподіваюсь, що це у вас ще не останні штани.

* * *

Нуль:

— На першому місці у нас одиниці.

* * *

Вовк:

— Скільки у цих зайців капусти, а їздять безкоштовно!

Флоріан БОДНАР.

Олексій КОХАН

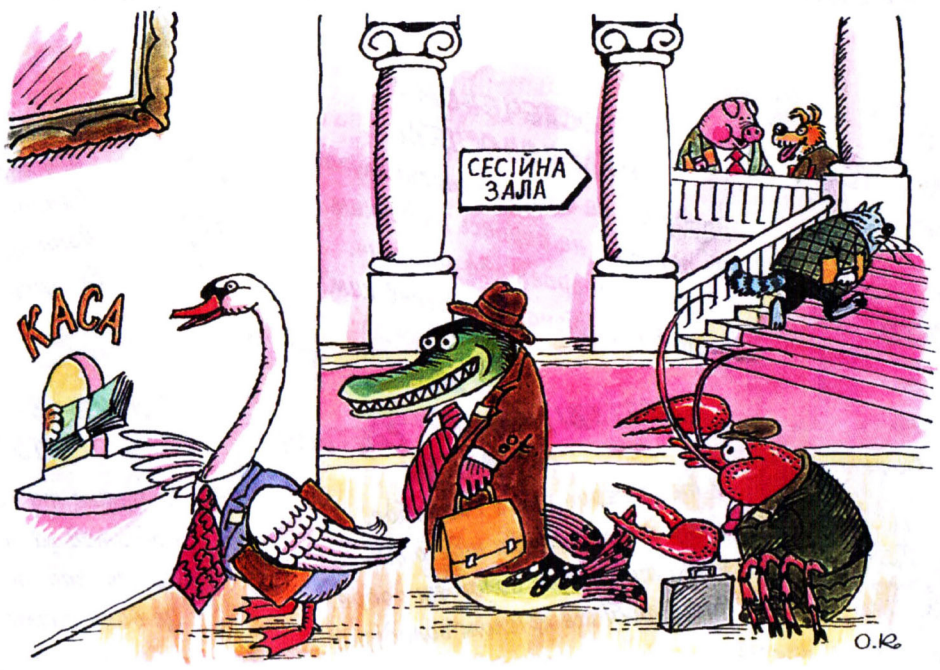

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ГНУЧКОМОВЕЦЬ.

ПРАВОПОХОРОННІ ОРГАНИ.

ЛИЙ-МОТИВ.

ОРГАНИ КРИВОСУДДЯ.

МІНІСТЕРСТВО ЗАБОРОНИ.

БЮРОКРАД.

ВАЖКОКОТЛЕТ.

Богдан ЧЕПУРКО.

м. Львів.

СПОНСОР

ГУМОРЕСКА

— Зважте мені оце м'ясо,— показав продавщиці товстим пальцем на великий шматок буженини лисоголовий чоловік і витягнув із кишені туго набитий гаманець.

Я теж поглядала на вітрину, яка аж ломилася від усіляких м'ясних виробів. Вони були такими апетитними, що аж слинка котилася. Хотіла скуштувати, та хіба дозволиш собі, коли в руці тримаєш усього дві гривні.

«А люди ж можуть собі дозволити»,— подумала я, поглянувши на чоловіка, в якого живіт вип'ячувався, немов барабан.

— Борисе, це ти? — ледве впізнала давнього знайомого, бо від худорлявого хлопця, яким він був років десять тому, не лишилося й сліду.

— А то ж хто? — розплився в усмішці, і його маленькі очі заховалися у вузьких щілинах.

— Спробуй упізнати, он як роз'ївся. Їж менше м'яса,— пожартувала я.

— Навіщо собі відмовляти?

— В нових українцях, мабуть, ходиш...

— Та не бідний... Що хочу, те й купую. Ходімо, цукерками пригощу,— схопив мене під руку і повів до кондитерського відділу.

— Поводиш себе, наче спонсор,— розгубилася від такої щедрості.

— Вибирай,— повів рукою на прилавок.

У моїх очах замерехкотіли різнокольорові обгортки, назви: носа лоскотав приємний запах. Погляд зупинився не лише на цукерках, а й на їх цінах. Вони були такими, що я вирішила схитрувати і бовкнула:

— Я не їм солодкого.

— Не може бути, щоб таке дівча, як ти, не їло смачного,— вдоволений собою, засміявся Борис. — Спонсор є спонсор, пригощу трюфелями.

— А у нас їх немає,— кліпнула довгими віями молода продавщиця, що спостерігала за

Георгій МАЙОРЕНКО

— Щось мені ваше обличчя знайоме!

— Разом у сауні парилися!

Олексій КОХАН

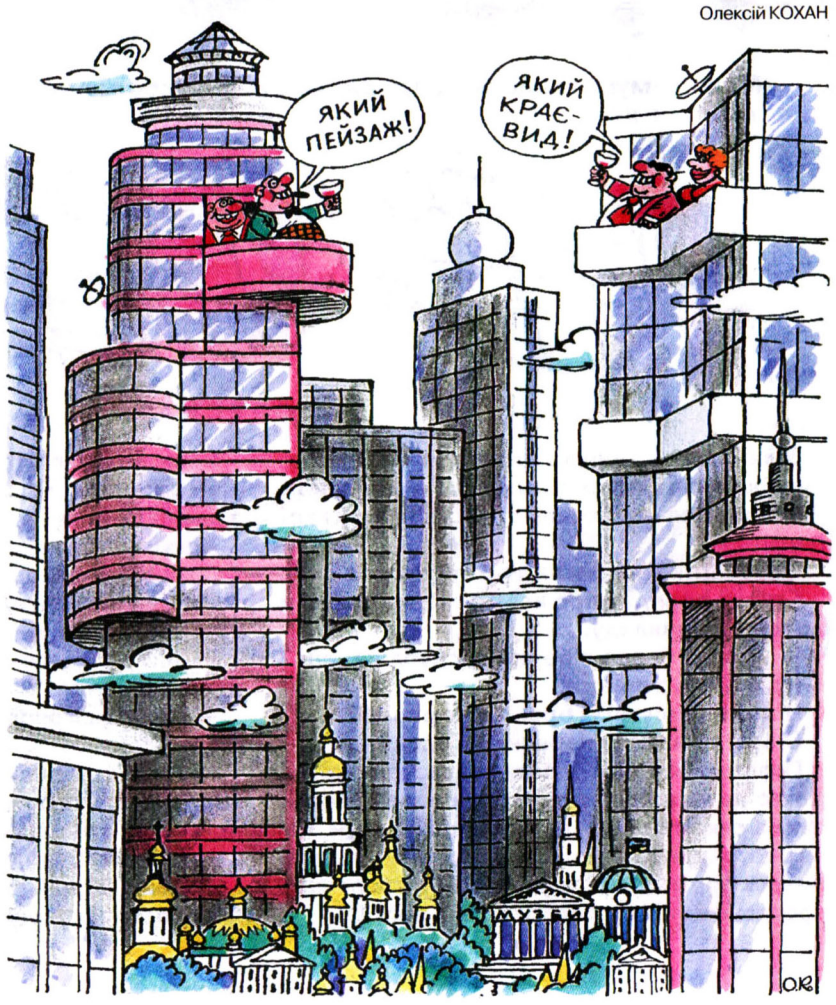

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вас щось дивує?

Петро РЕБРО

Епіграми

КОЛЕЗІ, ЯКИЙ ОДРУЖИВСЯ ВТРЕТЄ

Мене твої дивують забаганки.
Сам зрозумій: навіщо пить вино
То з келиха, то з кухля, то із склянки,
Якщо однаковісіньке воно?

НОВОСПЕЧЕНОМУ ОРДЕНОНОСЦЕВІ

Зроду ти не сікавсь «перти плуга»,
Із пороком не боровсь людським,
І ось маєш орден «За заслуги».
От би ще дізнатись: перед ким?

«ПИСАТЕЛЮ» З ПРЕТЕНЗІЯМИ

Все хвалишся: є спонсори хороші –
Банкір, акціонер і комерсант.
Вони тобі дадуть на книжку гроші.
Ех, краще б Бозя дав тобі талант!

ПОЕТОВІ, ЯКИЙ РВЕТЬСЯ ДО ВЛАДИ

У тебе серце щире і хоробре,
Тому дивує, правди ніде діти:
Якщо ти словом володієш добре,
Нащо тобі ще кріслом володіти?

ДУЖЕ ЗАДОВОЛЕНОМУ ПОЕТОВІ

Поменше ти «вождів» цілуй
І обіймай за талію.
Не забувай: поет-холуй –
Це дика аномалія!

нами. — Он у тому магазині є,— і кивнула головою на протилежний бік проспекту.

— Ходімо,— рішуче сказав Борис.

У маленькому затишному магазині нас зустріли привітно. Я розглядала прилавок, уявляла, як наїмся цукерок, бо давно не купувала, зарплата не та. І у душі навіть посміювалась над своєю удачею: збиралася купити лише хліб, а повернусь ще й із солодощами...

— Які у вас трюфелі є? — зі знанням справи запитав Борис.

— «Амаретто», «Кавові», «Горіхові»,— начитувала жінка, а мені чомусь стало соромно вводити в розтрату знайомого. Чому він має витрачати на мене такі великі гроші? І навіть зробила кілька кроків до виходу. Та він піймав мене за руку і владно розпорядився:

— «Амаретто». Сто грамів.

Віра МАРУЩАК.

м. Миколаїв.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

Микола КАПУСТА

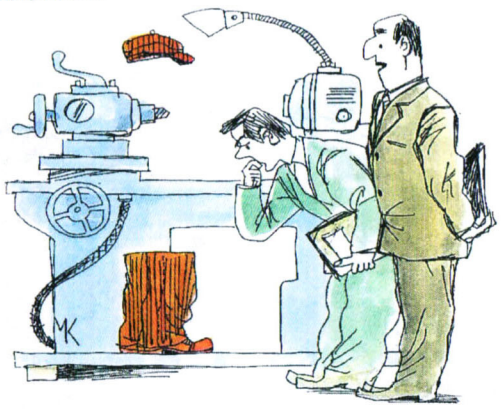

— А на більше не вистачило інвестицій.

ЗНАЙОМОМУ ПЕРЕКЛАДАЧЕВІ

Як кажуть, без натури і напруги
Ти класика поета переклав.
Я думаю, що він помер би вдруге,
Якби отой твій опус прочитав.

ЩОЙНО НАГОРОДЖЕНИМ МИТЦЯМ

Коли капіталізму далі видні,
Коли розперезались дружбани,
Коли народ мордують кляті злидні,
Чи не печуть вам груди ордени?

м. Запоріжжя.

Міні-усмішки

ГРОШІ

— Митре, твоя ж нога вже давно зажила, чого це ти ще на милицях?

— Агій, та ж за прокат заплатив Петрові за три місяці!

ВАЖКІ ЧАСИ

— Е-е-х, важко стало жити чесній людині...

— І відколи ти чесним став?

— Відколи стало важко...

ЕЛІКСИР

— У вас є коньяк від зубів?

— Пробачте, я не розумію, який коньяк?!

— Ну, від зубів, ну той, ага — «Десна».

ШКОДА

— Як шкода, що наш найкращий друг Петро помер, міг би ще жити і жити.

Петрова дружина:

— Так-так, горілки у бутлях було ще на три тижні!

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

ПЕРЕМІРЯЛИ

Україна ще раз виміряла рівень радіації у населених пунктах і знову оголосила себе ядерною державою.

НА ПОХМІЛЛЯ

Чим довше дивлюся у дзеркало, тим більше вірю Дарвіну.

Юрій БАРАБАЙ.

с. Богатирівка
Овідіопільського району
Одеської області.

ДЖИН

Розмовляють двоє випивох:

— Цікаво, чому мене, Максима, усі називають Джином? Мабуть, тому, що я багато чого можу...

— Та ні, Джине! Просто, як тільки хтось відкоркує пляшку, відразу з'являєшся ти...

Лариса ЛОЗОВСЬКА.

с. Андріївка
Балаклійського району
Харківської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вороги?
— Та, ні... то так, воріженьки.

Друже Перче!

Складається враження, що «переможці» з Майдану так і не зробили висновків із післяреволюційних помилок. Ось уже стільки часу «трійця» ніяк не може дійти згоди, щодо створення післявиборчої коаліції.

Так, найвищих керівних стільців у нас небагато. Але ж на виборах ніхто не говорив про те, що хоче обійняти ту чи іншу посаду. Усі говорили про процвітання економіки, добробут народу... Тож не варто підпилювати ніжки у вищезгаданих стільцях ще до того, як хтось на них сів. Треба підставити один одному плече — і до роботи! А її у нас усім вистачить.

Віктор ПІДОПРИГОРА.

м. Суми.

Олексій КОХАН

Вінегрет із перцем

Народні усмішки

Зтоден посидіти ще

В одного відомого політика запитують:
— Як же це так, що у виборчий список своєї партії ви внесли людину з кримінальним минулим.
— Річ у тім, що він так перевиховався, що хоче відсидіти ще п'ять років, але уже в пристойному місці.

Почув і записав
Ігор ДОКУЧАЄВ.

м. Волноваха.

Оголошення

«Дівчина без освіти шукає роботу за спеціальністю».

«Астроном»

— Сьогодні, Максиме, в бар не заходимо. Бо учора ледве додому добрів.
— А я нормально дійшов. Ще й астрономією займався.
— ?!
— Прийшов, ліг на диван і дивився на зоряне небо... Але жінка усе зіпсувала. Забігла до кімнати, зняла з голови друшляк і вимкнула світло...

Почув і записав
Петро ЗЯТИНЕЦЬ.

с. Довбиш Баранівського району на Житомирщині.

Олексій КОХАН

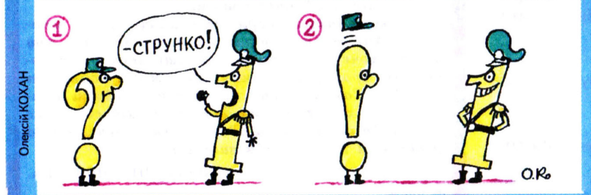

Радна САХАЛТУЄВ (тема Євгена Худаєва)

— А де Пацюченко?
— Не знаю, він тут уже п'яту ніч не ночує.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Пішов чоловік вигулювати песика — і обоє пропали. Пане начальнику, прошу вас, знайдіть хоч песика...

Андрій САЄНКО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ось і чорногуз повернувся.
— А мій Іван як подався ще минулого тижня в місто, то й досі нема.

Олексій КОХАН

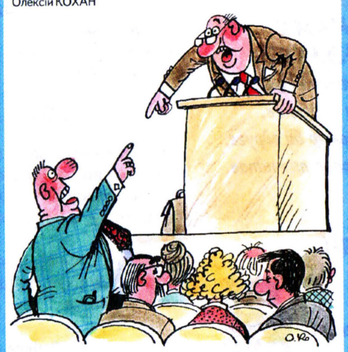

— Багато берете на себе!
— А ви — собі!..

Олексій КОСТЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ

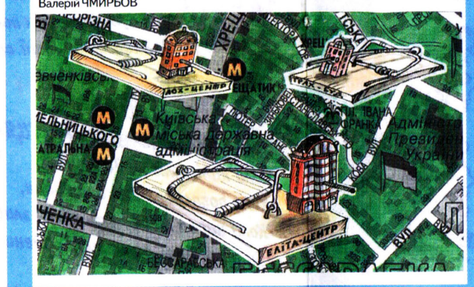

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Так, шановні родичі моєї дружини, інформую вас: я в понеділок із нею розлучаюся...

Георгій МАЙОРЕНКО

Василь ФЬОРКО

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

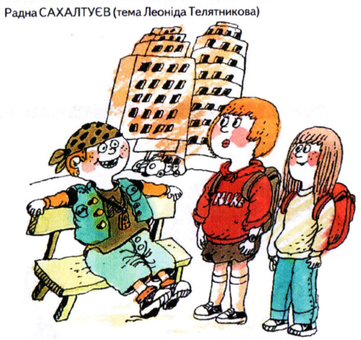

— Ти чого не ходиш до школи?
— У тата вкрали машину.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народні усмішки

Відчуття

Зустрічаються двоє чоловіків.
— Як життя, як робота?
— Та що тобі сказати... До обіду хочеться їсти, після обіду хочеться спати, і весь час таке відчуття, що мало платять!

Почув і записав
Євген СВІЙЧІВСЬКИЙ.

м. Володимир-Волинський.

Кажуть тигри

Із зоопарку втік сторож. Хоча, можливо, тигри щось і недоговорюють...

Симптоми

Пацієнт скаржиться психіатру:
— Лікарю, у мене, мабуть, щось із головою...
— Чому ви так гадаєте? Які симптоми?
— Дуже тривожні: все, що робить наш уряд, мені видається правильним...

Почув і записав
Ярослав ОЖОВЕРХ.

м. Хуст Закарпатської області.

Докумекав

Ти роки думав, що ходить на курси карате, а виявляється — сурдоперекладу.

Почув і записав
Микола АНДРІЯШІВ.

с. Горби Крижопільського району на Вінниччині.

ГУМОРЕСКА

У неділю наша льоха Фаня захотіла до кавалера. Ну вибирала б же будній день! Так ні, якраз у вихідний. Не дасть відпочити. Хоча який відпочинок на селі! Отож ми туди, сюди — таки треба до кавалера гнати. Добре, що він через дорогу, в сусіда. Хочемо вигнати льоху з хліва, а вона не йде. Ну, хоч плач. Лягла на правий бік і не ворушиться. Насилу ми її підвели, а вона стоїть — як пам'ятник. Ледве випхали за поріг, а вона гоп — і сіла. Не понесеш же її «на побачення». А надворі мороз тріщить. Навкруги — ні душі. А ми возимося із свинею, як дурний зі ступою.

— Слухай,— каже чоловік,— є ідея. Бачиш старе жерстяне корито? Давай посадимо в нього свиню й перетягнемо через дорогу. Ніхто й не помітить.

Вкотили свиню в корито. Розвернули її рилом уперед. А вона сидить, як цариця на троні. Прив'язали до корита мотузку — і вперед. Наша Фаня тільки порохкує. За кілька хвилин були в сусіда. На подвір'ї наша панянка вилізла з корита й хутенько майнула до хліва. І команди не потрібно.

Під вечір йдемо по Фаню. А в голові думка: як її забрати? З хліва вона вийшла і знову стоїть, мов укопана. Чухаємо потилиці, а Фаня зирк туди, зирк сюди. І що б ви думали? Вгледіла корито і прямо до нього. Плюхнулася й сидить. Ми бігом мотузку в руки і потягли корито додому.

Ось так п'ять років підряд ми возимо свою льоху до кавалера. В кориті. Взимку по снігу нам легше. А влітку аж іскри з-під корита викрешуються. Аж очі на лоб лізуть.

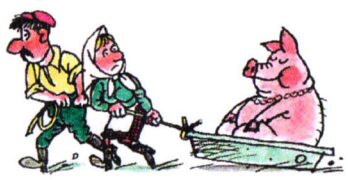

Самі винні. Привчили. Воно хоч і свиня, але давно зрозуміла, що в кориті кататися, то все-таки інше життя. А ви щось хочете від тих, хто хоч рік посидів у владному кори... вибачте, кріслі.

Арсен ВЕСЕЛЮК.

с. Журавне
Літинського району
Вінницької області.

БУВАЛЬЩИНИ

ХТО СТЕЖИТЬ...

Сидить юнак із дівчиною біля клубу. Юнак обіймає дівчину, а сам чомусь весь час оглядається на кущі бузку.

— Чого ти оглядаєшся? — запитує його подруга.

— Розумієш, мені здається, що за нами хтось стежить.

Сидять далі. Хлопець ще і ще оглядається на кущі. Потім не витримує, рішуче підхоплюється, прямує за кущі і... завмирає, як вкопаний:

— Тьху, та це ж портрет кандидата у Президенти і досі висить на стіні клубу, а я думав, що хтось за нами стежить...

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Чоловік заходить до платного туалету і подає касиру 50 копійок.

— Вартість наших послуг — одна гривня,— зауважує, не підводячи очей, касир.

— Та як же?! — обурюється чоловік. — Я ж тільки вчора сюди заходив, було п'ятдесят копійок.

— Е-е-е,— співучо відповідає касир. — Так енергоносії ж на світовому ринку подорожчали. Барель нафти вже коштує більше п'ятдесяти доларів.

Валерій КОВАЛЬОВ.
м. Харків.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

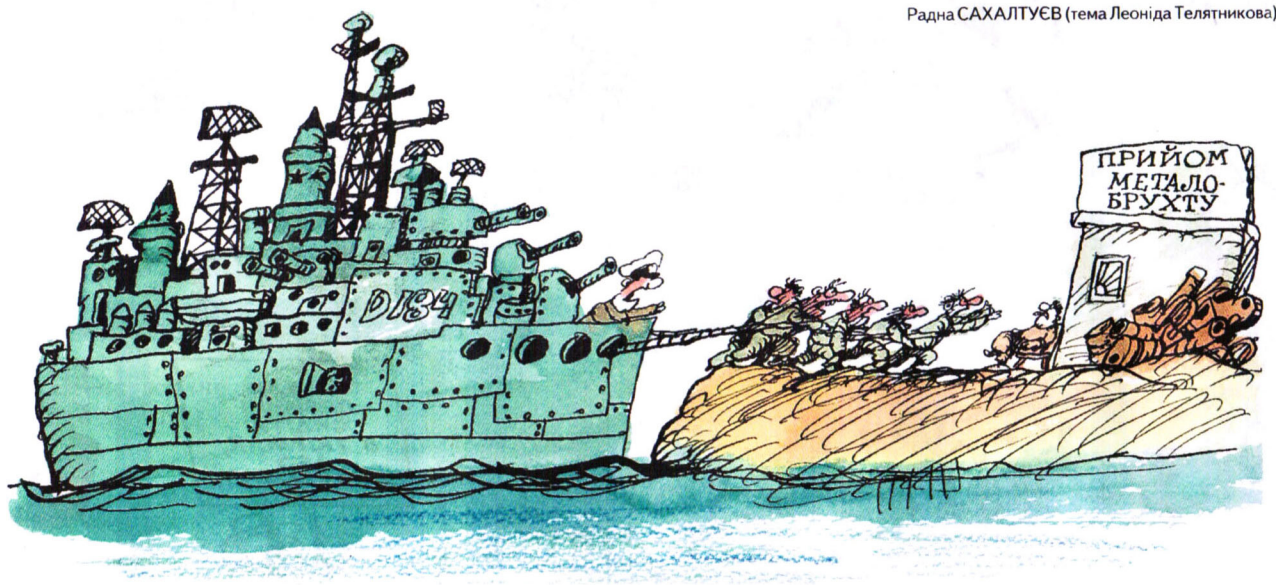

Друже Перче!

Оскільки сьогодні в наших провідних футбольних клубах грають в основному іноземці, то боюсь, що на наступний чемпіонат світу уже не буде кого із своїх закликати під прапори національної збірної. Яскравих молодих українських футболістів можна перерахувати на пальцях. Зараз виручає Андрій Шевченко та ще деякі ветерани. Але ж вони не гратимуть до 70 років.

І, повір, перемоги іноземців наших футбольних клубів один над одним зовсім не радують вболівальників.

Леонід ПОРОЖНЯК.
м. Надвірна.

Дебют у „Перці"

КАРИКАТУРИСТ ІЗ БОРОМЛІ

Є на Сумщині красиве село Боромля, яке славиться ранньою полуницею, злющим часником і тим, що тут щорічно проходить єдиний в Україні сільський мистецький фестиваль. А ми тепер знатимемо, що тут живе ще й карикатурист Василь КАЗАКОВ, який сьогодні дебютує у нашому журналі. Сподіваємося, він примножить славу Боромлі.

Тільки ми пораділи, що на Черкащині вийшла антологія гумору і сатири, як завітала поетеса Людмила Таран-Пономаренко з Полтавщини. «А у нас,— каже,— щорічно виходить альманах «Полтавський сміхограй». Ось маємо четвертий випуск!»

«Як і у попередніх збірках, тут крім Полтави і Кременчука найбільше представлений Диканський «регіон». Мабуть, це не випадково, бо там ще з часів Гоголя панує дошкульний, дотепний і по-справжньому сучасний гумор»,— пише у передмові упорядник альманаху (до речі наш автор) Іван Моцар.

А ми ще відзначили, що серед 35 авторів цього видання аж десять жінок. Це не тільки радує, а й ще раз засвідчує, що Полтавщина таки край гумористів.

МЕТА

Він до найвищої мети ішов,
Аж іскри сипались з-під підошов.
Не помічав нікого навкруги...
Не стало друзів, тільки — вороги.

Людмила ТАРАН-ПОНОМАРЕНКО.

с. Озера Кобеляцького району на Полтавщині.

Афоризми

❄ ***Якби я був керівником, я б сам кричав на себе.***

❄ ***Наш уряд високо цінує людину, тому і піднімає на все ціну.***

❄ ***Собака гавкає до того часу, поки не одержить теплої будки.***

❄ ***Баран — експерт по нових воротах.***

❄ ***Де добре ворону, погано соловейку.***

Микола ВІТЧЕНКО.

м. Полтава.

УСЕ — СУПЕР!

ГУМОРЕСКА

Раніше, як казав сатирик, було лише два супери — суперобкладинка і суперфосфат.

Все інше — так собі...

Зате тепер!

Суперфінал, супермода, суперсеріал...

1537 серій! З вівторка по п'ятницю... І так вісім років! Як дві війни...

Діти народжуються, вчаться ходити, йдуть у дитсадок, потім у школу, теж починають дивитися...

Мій сусід на 876-й серії супересеріалу «Весела сімейка з пекла» пішов в армію, а повернувся на 1164-й. Виявилося, майже нічого й не пропустив. За цей час Він і Вона встигли лише познайомитися і переспати. Але супер! Стогнали серій 15! І потім ще три серії відхекувалися. А тоді пару серій дрімали... Поки те та се, а тут і дембель!

— Ну, що там нового?

— Та он... Уже прокинулися і йдуть чистити зуби. Може, в цій серії ще й поснідати встигнуть...

— Супер!

У магазин не можна заходити без душевного трепету. Суперсметана, суперсухарики, суперхалва, супер «зельц». А ліверна ковбаса — ну, просто супер! На етикетці так і написано «Супер Нова»!

І головне — навкруги, якщо вірити проклятим рекламістам, ну просто супернизькі ціни! Після суперзнижок. Ти купуєш товар, а тобі ще й доплачують...

А у ресторанах — суперзаморські страви. Вдома — суперборщі і суперкотлети. У тещі — супервареники і супергалушки.

І, звичайно ж, супервідпочинок. Суперсауна із суперпарою, супервініки і суперпиво...

— А дєвочек хотітє?

— Яких?

— Как — «яких»? Супер!

Правда, нема ще суперцигарок і супергорілки. Бо тоді довелося б визнати, що в суперцигарках — супернікотин, а в супергорілці — супералкоголь, які ще суперовіше шкодитимуть здоров'ю.

— Як учора погуляли?

— Та супер! По дві пляшки на брата, так ще й не вистачило!

— Бігали докупляти?

— Та бігали! Аж поки не почали повзать...

— Супер!

І в селі теж усе супер. Нема тільки суперфосфату. Виключно органічні добрива — супергній. Супер «Банкол» і суперсвиріпа, суперлопати і суперсапи...

Заважають тільки суперсамогон і суперреформи, які призвели до суперрозвалу. В результаті все достається супершахраям, які скуповують це за супернизькими цінами.

Тим часом електорат вибирає супернародних депутатів. У суперпартіях з'являються суперводжі, які при владі обіцяють суперщасливе життя, а опинившись поза нею — суперінфляцію. Коротше кажучи, супербезлад!

Супер, супер, супер!!! А так інколи хочеться чого-небудь нормального. Людського. Але де візьмеш? Усе супер!

Віталій СКОБЕЛЬСЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Хіба це болото?! Не були ви у болоті політичному!

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

КРАПЕЛЬНИЦЯ — самогонний апарат.

ДЕКОЛЬТЕ — кобура для револьвера.

КОЗИР — цап.

МОТЛОХ — «лох» на мотоциклі.

Василь МОМОТЮК.

БАЙРАК — сон рака.

СІЛЬМАГ — магазин із продажу солі.

Іван МАРТИШКО.

Олексій КОХАН

— Тільки тут і можна від кредиторів заховатися...

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ПОЧИТАЙКА

ЯЗИКАТА ЖІНКА

Служив один чоловік у пана. Охороняв ліси і ставки. Пан скупий був. Грошей майже зовсім не платив. Тому зрідка приносив сторож додому то зайця, то рибу. А де взяв, не говорив. Бо у нього жінка була дуже язиката.

Якось вона каже: «Візьми мене із собою, подивлюся, що в тебе за робота»...

«Піду на сторожування із жінкою, залишуся без обіду,— подумав чоловік. — Не будеш же при ній рибу і зайців ловити. Вона ж своїм язиком усім розплеще...»

Під вечір пішов він у ліс, зловив двох зайців і поклав їх в очерет. Потім наловив риби і накидав її під деревами. А на гілки ще й бубликів понавішував. Наступного ранку вирушили чоловік із жінкою до лісу. Тільки вийшли з дому — на подвір'ї у пана коза закричала.

— Хто це? — запитала жінка.

— Та то пана чорти голять, а бритва, мабуть, тупа... Він і репетує...

Пішли далі.

— А дивись, здається, зайці он у ставку,— каже чоловік. — Діставай з очерету...

Зайшли в ліс. А там — попід деревами риба, а на гілках — бублики.

Українська народна казка

— Ну й чудасія! — дивується жінка.

... А через якийсь час чоловік і жінка посварилися. Жінка побігла до пана:

— Ви не знаєте, якого маєте сторожа?! Він такий-сякий, сам зайців і рибу у вас краде...

— Ану покличте його сюди! — розпорядився пан.

Привели чоловіка.

— Ось твоя жона каже, що ти з моїх лісів та ставів зайців і рибу додому носиш!

— Істинна правда, пане. Якось я сама з ним у ліс ходила. Так там риба — попід деревами лежить, на гілках — бублики. А двох зайців своїми руками дістала з очерету...

Пан очі витріщив і нічого не може зрозуміти:

— Як це — «риба під деревами»? Коли це було?

— А тоді, коли вас чорти тупою бритвою голили, а ви кричали на все село...

Розсміявся пан:

— Забирай, чоловіче, свою жінку. І нехай вона спершу думає, а потім говорить. Щоб не сміялися з неї люди.

Так вона після того й робила.

Переповів М. ДРУЗЯКА.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано українську народну приказку.

Склав П. МИШКО.

СМІШНИЙ СОН

Учителька до учня:

— Петренко, чому ти на уроці смієшся?

— Вибачте, мені приснилося, що вас немає у класі.

Іван МАРТИШКО.
м. Мостиська.

ПИТАВ

— Андрійку, це ти з'їв усі цукерки?

— Я-а...

— А чому ти нікого не запитав?

— Я питав, але нікого дома не було.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

ВЧИВСЯ

— Попий, Оксенику, компоту з вишень,— пропонує бабуся онуку. — Я тільки що зварила. Дуже смачний.

— Не можу, бабуню,— відмовляється онук. — Я так напився води, що аж живіт болить.

— Коли?

— Як ходив до ставу.

— Із джерела, що біля нього?

— Та ні,— каже Оксеник. — Зі ставу.

— Як це?

— А я пірнати вчився.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.
м. Київ.

Скоромовка

РАК І ЦАП

Рака цап
За вуса — цап!
А йому — вусатий рак:
— Не роби, цапуню, так!

Володимир КЛЕНЦ.
с. Гостомель на Київщині.

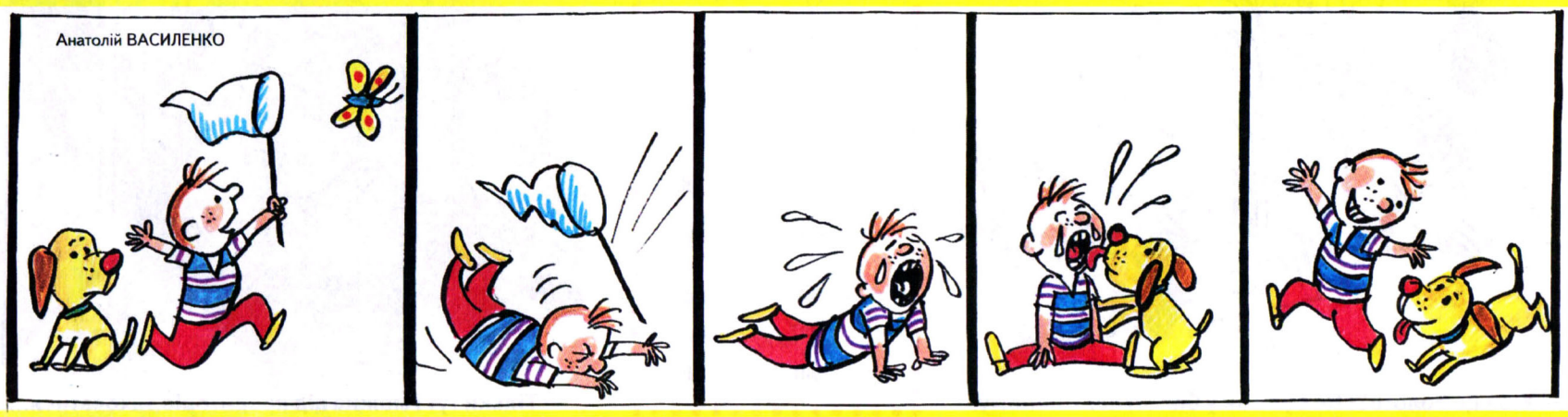

Антін ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ

Літературні пароді

Продовження

...Сповіді іронія гірка,
Мов розквітла гілка
приморожена:
Справжню я любов усе шукав —
А знаходив
першої
продовження.

Василь СТРУТИНСЬКИЙ,
«Ожина з твоєї долоні».

... Сповіді іронія гірка,
Мов розквітла гілка
приморожена:
Я собі дружиноньку шукав —
А знайшов лиш
тещине
продовження...

Ментo про те ж саме

Худому легше втрапить в рай,
Гладкому в пекло ближче,
Живи, любий, не зволікай,
Бо смерть вже в рурку свище...

Олесь ДОРІЧЕНКО,
«Мандрівна брама».

Один розумний чоловік
Відкрив мені секрета:
У рай беруть лише худих.
Гладким — дорога в пекло.

Я поназбрентював дієт,
Ходжу на курси всякі,
Перекопав весь Інтернет,
А наслідки — ніякі.

Їм остогидлий гербалайф
І всякий корм підніжний,
Від артишоків ловлю кайф,
Жую капусту свіжу...

Та все ж я в рай не попаду,
Як смерть припреться нині.
Бо не гладкий і не худий,
А так, посередині.

Генії від природи

Ми не метелики, не одноденки,
Яким призначено мигцем згоріть.
Ми України нашої Шевченки,
Шевченки ми у плетиві століть...

... То ми, ми всі, від роду і до роду,
Шевченки завжди, як і він, Тарас.

Тарас СЕРГІЙЧУК,
«Окремі високі дерева».

Ми не метелики, не одноденки,
Яким призначено мигцем згоріть.
Ми України нашої Шевченки,
Шевченки ми, ну що там не кажіть!

Як в голубих джерелах з-під каміння
У первозданній чистоті-красі,
Купаємося в славному промінні,
Що витіка з Шевченкових віршів.

І дух його могутній колобродить
Весь вік в душі у кожного із нас.
Бо ми усі Шевченки від природи,
Й достоту геніальні, як Тарас.

Будьмо здорові!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Лікарю, що мені робити? Щоночі сниться, що вкрали мою подушку в якій заховані долари.
— Залиште адресу, прийміть снодійне і спіть спокійно.

Вадим СИМИНОГА

Іван САВЛЮК

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Ви казали, що мене вже можна виписувати, то чого ж тримаєте?
— У нас платна клініка!

Олексій КОХАН

Олексій КОХАН

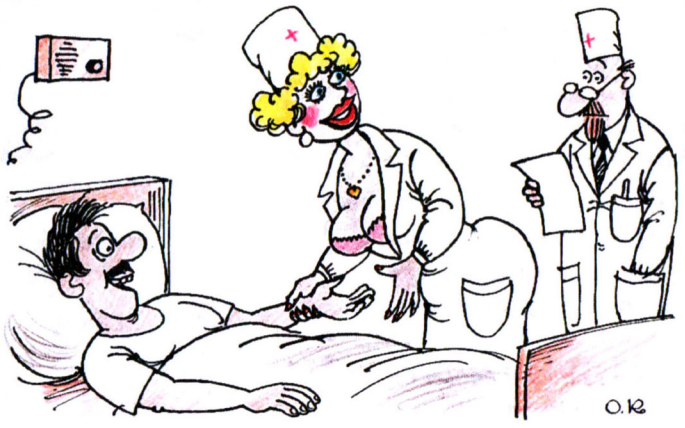

— Лікарю, тільки-но я нахилилася над хворим, як у нього різко почастішав пульс.

На Захід?!

ГУМОРЕСКА

— Люба, у мене щось немає апетиту,— скривився я.
— Пропоную свою порцію...

Дружина миттю схопилась із-за столу.

— Що, не хочеш їсти вареного мною борщу?

Знаючи її вдачу, взявся за ложку:

— Вгамуйся, серденько. Я спробую...

Після першої ложки язик наче вогнем обпекло...

Я — за західний вектор у політиці. Дружина — за східний.

Звідси і тертя. Словесне. Перевага, звичайно, на її боці. Бо у неї язик довший.

Надумав організувати помсту.

Підговорив сина першокласника. Дав йому певну суму на комп'ютерні ігри, і попросив підсипати мамі в борщ пакетик меленого перцю. Щоб наїлася — і заціпило. Бодай на півгодини.

Прийшли з дружиною з роботи. А на столі в мисках уже парує борщ.

Повсідалися. І тут я засумнівався, чи сів навпроти своєї миски. Зиркнув на сина. Але він уминав свою порцію. Дружина також почала сьорбати...

— Який смачний борщ! — вигукнула вона коли її миска спорожніла. — Прошу добавки!

Я зрозумів, що борщ із перцем передо мною.

Дружина не зводила з мене очей:

— Їж, бо доведеш мене!..

Стала над головою і запитала:

— Ну, то довго чекати?

Довелося зачерпнути ще кілька ложок пекучої рідини.

Перець забив дух. Попросив сина подати кварту води.

Але дружина зупинила його.

— Не викаблучуйся! — гримнула на мене.

Борщ таки доїв. Під пильним поглядом дружини. І кинувся до крана з водою...

Хлебтав холодну воду і кляв себе за дурну затію. На сина не гнівався. Адже сам винен, забувши його попередити, що за стіл сідатиму обличчям на Захід...

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Слово — не горобець

Із записника солдата

«Ви що — перший раз на світ народилися?»

«Зігнути носок у коліні, пальці — в ліктях!»

«Ви чого ходите, як барани, і я серед вас головний?»

«Потрібно сніг відкидати так, щоб він більше не падав!»

«Порохкайте, порохкайте — нехай всі побачать, яка ви мавпа!»

«Спорт здоровим не потрібний, а хворим шкідливий».

Надіслав Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.
м. Бершадь на Вінниччині.

Приколи одного вчителя

«Чим швидше ви приберете клас, тим швидше підете мити коридор».

«Досить репетувати, а то весь клас пересажу за першу парту».

«Іди і скажи своїм батькам, що ти у мене випив літр крові».

Надіслав Юрій САВЧУК.

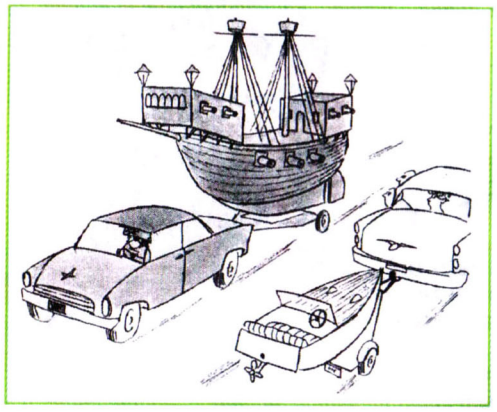

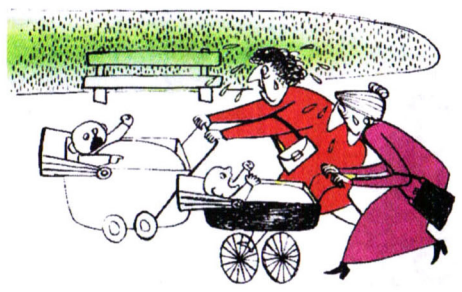

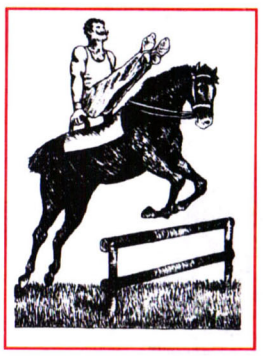

Йордан ПОПОВ

ТАТО У ВІДРЯДЖЕННІ

Звати мене Ангелом.

Народився у бідній сім'ї.

Всі ми спали під одним-єдиним укривалом.

Кожен тягнув укривало на себе, тож мою сплячу маму постійно розкривали. Пізніше я дійшов думки, що через те вона часто ставала об'єктом жадань із боку мого тата і родилися нові діти.

І кожне тягнуло укривало на себе, а моя мама спала все розкритішою.

А народна влада, замість того щоб дати їй ковдру, дала орден. Орден за багатодітність.

Кожна дитина смикала орден до себе, щоб прикраситися ним. Більші змагали менших, менші хитрували і запопадали його до своїх рук у найнеочікуваніший спосіб. Наш тато дивився на боротьбу за орден, розправляв бороду і підкидав мамі:

— Чи не здаються вони тобі схожими на якесь мале політбюро?

Мама сміялась і підкидала той жарт своїй сестрі, її сестра — найкращій своїй подрузі, а найкраща її подруга — своєму чоловікові, що працював у міліції. Замість засміятися, той вирішив, що виросте по службі, якщо проявить революційну пильність.

Одного дня в ім'я народу прибрали мого тата.

Я був у школі, а те, що якраз треба було завчити, сталося вдома, де мене не було. В школі ж ніколи тобі не пояснять, чому зник твій батько.

Згадується, не було його три місяці.

Повернувся іще немічніший, аніж був, але веселіший.

— Як було там? — спитала мама, боячись вимовити при нас точне слово, бо ми кругом розголосили були, що наш тато у відрядженні.

— І там, як тут, скрізь однаково,— по-філософському відповів наш тато. — Цілий день трудишся, як худобина, а вночі кожен тягне рядно на себе... А ти взнала, хто нам рядно підпалив?

— Узнала,— сказала мама. —

Інтерсмішинки

ПРИЧИНА

— Грімальді, чого це ти останнім часом якийсь ніби зажурений?

— Та, бачиш, віднедавна одна думка спокою мені не дає.

— Яка?

— Хотів би все віддати людям!

— То віддай!

— Так нічого ж не маю!

ПОЯСНИВ

— Татусю, а що це таке — етика в бізнесі?

— От, наприклад,— береться пояснювати батько,— до крамниці заходить клієнт і купує куртку за вісімдесят доларів, але дає стодоларову банкноту і йде, забувши взяти здачу. Отут і виникає питання етики: сказати про це своєму компаньйонові чи ні?

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Скривився, як середа на п'ятницю.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4

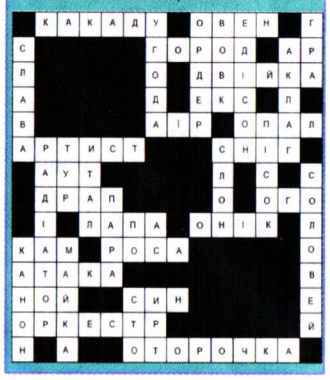

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Працюючи над серією малюнків «Бандити повинні сидіти в тюрмах», наш художник Микола Капуста згадав і класичний сюжет про напильник, який передають ув'язненому у хлібині. Щоправда, березневі свята налаштували творця на ліричний лад і Микола намалював таку карикатуру: чоловік, котрий сидить у загратованій камері, одержує передачу, розламує батон, а там, замість очікуваного напильника,— червона троянда.

Ось такий несподіваний поворот.

І ще одна несподіванка. Переможцями того туру стали жінки. Серед учасників конкурсу, зрозуміло, було багато і представників чоловічої статі. Але їхня фантазія після 8 Березня, мабуть, трохи підупала. А, може, то журі тільки так здалося.

Отже, сьогодні ми вітаємо *Олену НАДРІЧНУ з м. Теребовлі Тернопільської області:* **«Ув'язнений: «І знову «Ти ж мене підманула, ти ж мене підвела»»**, *Ніну ДУДНИК з м. Скадовська Херсонської області:* **«Любов за гратами не посадиш»**, та *Ларису ТКАЧЕНКО з смт Красні Окни, що на Одещині:* **«Амністія»**.

А тепер нове завдання — придумайте підпис до малюнка В. Соломашенка.

На переможців чекають призи!

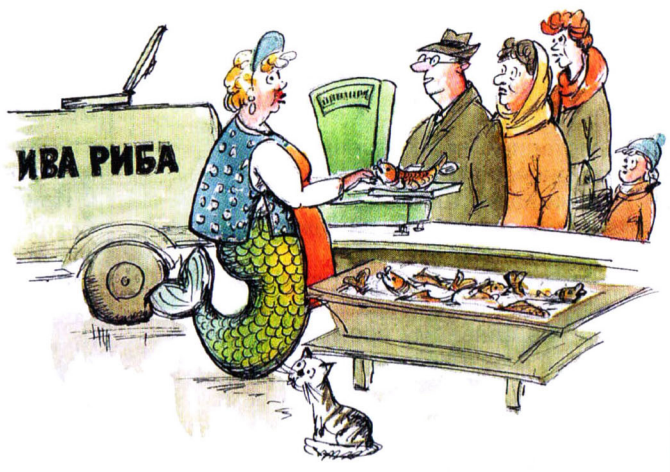

Чоловік найкращої приятельки моєї сестри.

— Саме так,— кивнув головою наш тато. — Він мене спровадив туди, але він же мене й звільнив. Прийшов сам особисто, аби сказати мені, що своєю волею я зобов'язаний йому. За старим болгарським звичаєм, не погано було б якось коли приготуєш щось скоромне, запросити його до нас у гості. Приймемо як визволителя.

— Ти що, жартуєш?

— Не жартую.

— Який же він нам визволитель?! — обурилася наша мама. — Чи ти знаєш, як мені жилося, поки ти був там? Питав мене, як я давала собі раду з дітьми?

— Не питав,— сказав наш тато, ліг і заснув, ледь головою подушки торкнувся. І все ж таки, хоч і як був зморений, знайшов у собі сили, щоб пояснити:

— Я сказав не «визволитель», а «як визволитель», є різниця...

Нам треба було вирости, щоб збагнути його мову.

Нам треба було багато часу.

В нашому краї люди ростуть повільно.

Із болгарської переклав **Дм. МОЛЯКЕВИЧ.**

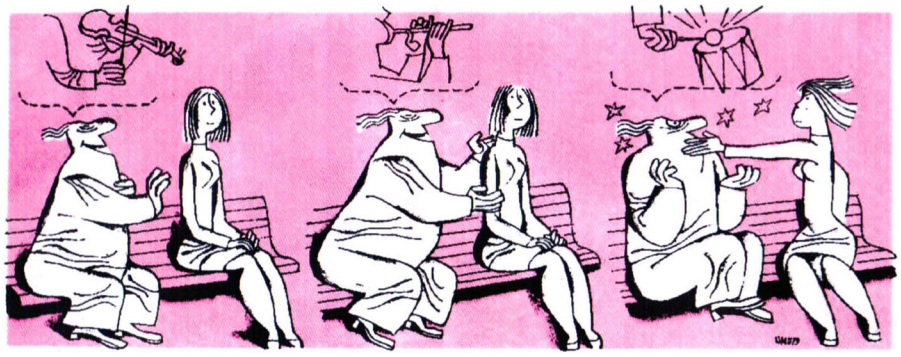

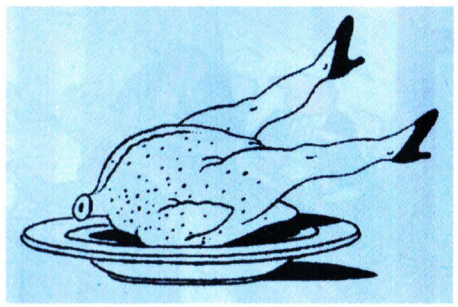

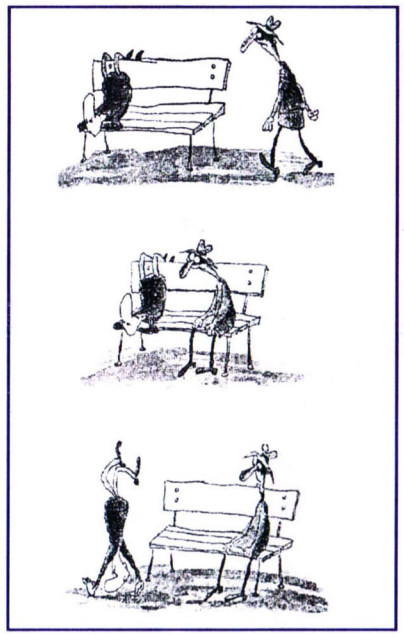

І ЩО ТЕПЕР?..

Помер Джіммі. Після похорону зібралися в його оселі друзі на поминки. Сидять, курять, згадують... Зателенькав дверний дзвоник. Заходить Джон і каже:

— Ввімкніть телевізор!

— Та замовч! Який там телевізор?! Джіммі помер!

— І що тепер, крім Джіммі ніхто не знає, як ввімкнути телевізор?

КУЛЬТУРНИЙ ПОСТУП

Житель Нью-Йорка гостює в Англії. Повели його в театр на виставу Шекспірового «Гамлета». По виставі цікавляться:

— Вам сподобався спектакль?

— Не ображайтеся,— каже він,— але культурне життя в Англії відстає. В Нью-Йорку я дивився «Гамлета» ще десять років тому.

А СКІЛЬКИ...

— Скільки коштує найбільший собака?

— П'ятсот доларів.

— А менші.

— Вісімсот.

— А оте найменшеньке собача.

— Тисячу доларів.

— Вибачте, а скільки ж це коштуватиме, якщо я зовсім нічого не куплю?

Підготував Д. МИТЮК.

КРОСВОРД

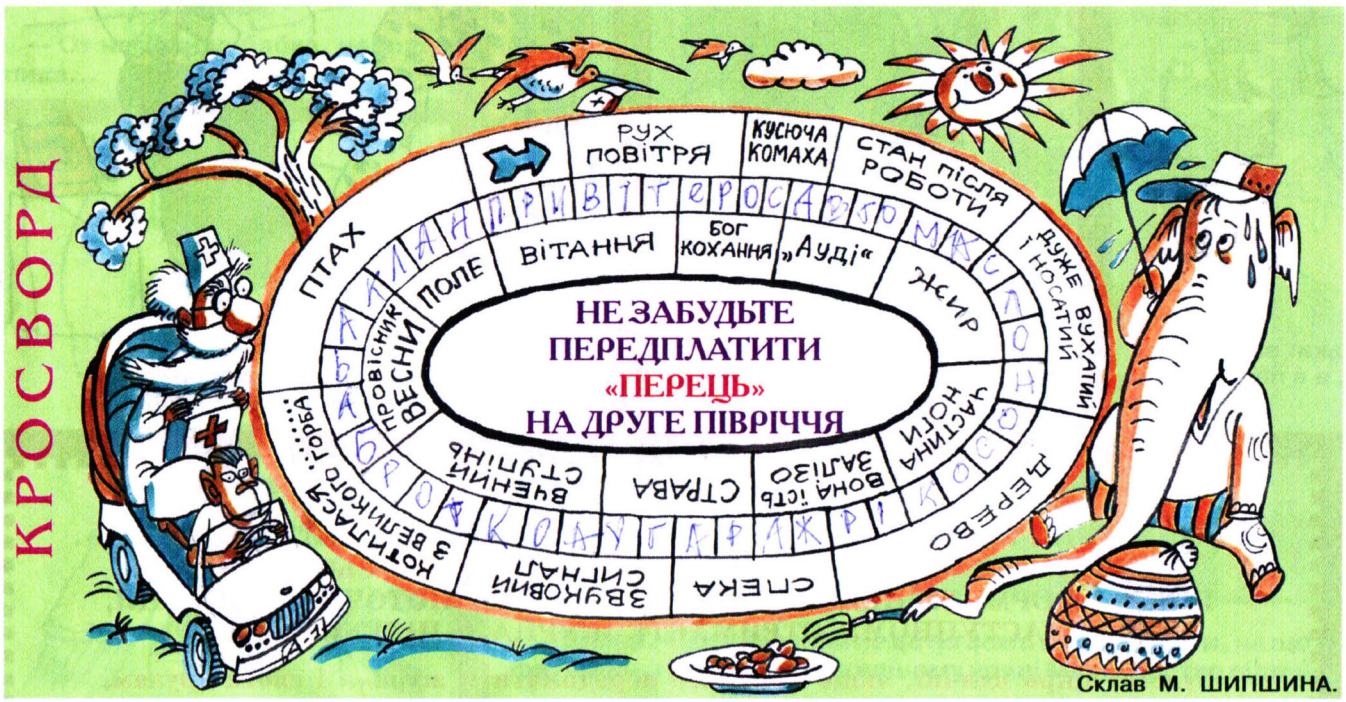

Склав М. ШИПШИНА.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1562)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН (головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 29.05.2006.
Підписано до друку 02.06.2006.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 12215 прим.
Зам. 0110605.
Ціна договірна.

© «Перець» 2006 р.

Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 СТОРІНКА

Сергій РЯБОКОНЬ

Олексій КОХАН

— Невже вони не зрозуміли, що ми поставили Шекспіра?!

Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ

— Дурепи, хіба ви не чули про пташиний грип?

Євген ХУДАЄВ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

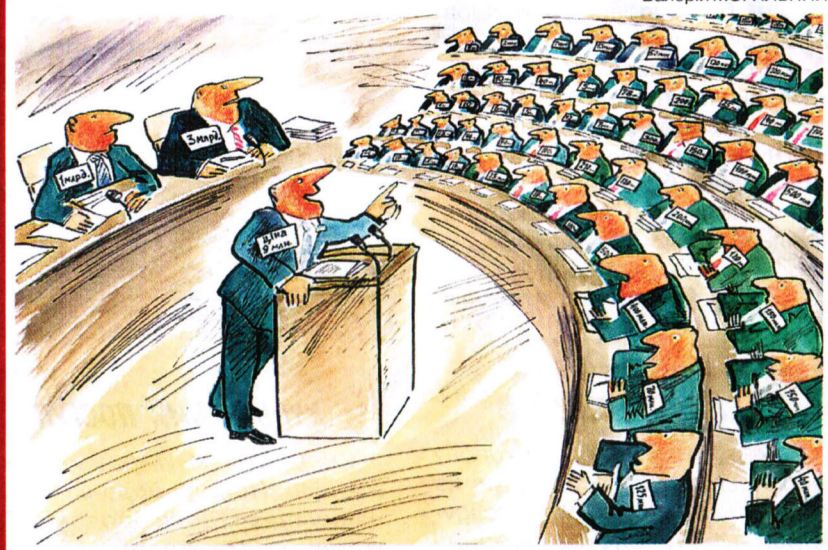

Олег СМАЛЬ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

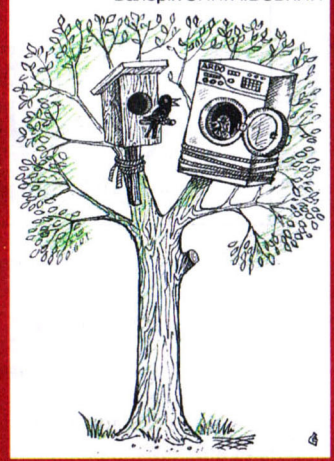

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Друже, сватайся до Вальки: видно, добра господиня! Зараз весна, а в неї гарбузи торішні збереглися.

Георгій МАЙОРЕНКО

— Якщо, лисице, ти глуха, то відправлю тобі текст пісеньки факсом!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

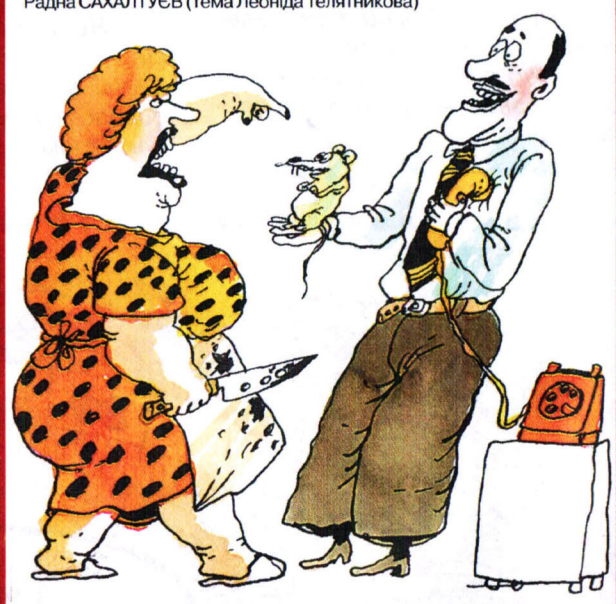

— Що за киця тобі дзвонила?
— Це не мені, а нашій мишці...

4 820012 960675 05

ЛЮБІ ДРУЗІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО: ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ. ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ. ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!